

φαντασία μας κατοικίζει τοὺς ἄλλους πλανήτας, μᾶς ὁμοιάζουσι· ἂν οἱ κάτοικοι τῶν ἄλλων κόσμων διαφέρουν οὐσιωδῶς ἡμῶν, δὲν ἔχομεν οὔτε δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς γνωρίσωμεν. Καὶ ἔτι πλέον· δὲν τοὺς φθονῶμεν. Οὐδέποτε εἰδός τι ἐφθόνησε τὸ σχῆμα ἄλλου εἰδούς. Ὁ φρῦνος εὐρίσκει ἑαυτὸν κάλλιστα ὅπως εἶναι. Καὶ ἐν τῷ αὐτῷ εἶδει οὐδέποτε ἄτομόν τι (ἄρκεῖ νὰ μὴ εἶναι διεστρεβλωμένον ἢ ἀτελέστατον) ἐφθόνησε τὸ δέγμα ἄλλου ἀτόμου. Καὶ ἡ φυσικὴ αὕτη ἐκάστου ὄντος αὐταρέσκεια τῆς ἰδίας μορφῆς καὶ ἡ εἰς αὐτὴν ἐμμονὴ αὐτοῦ ἀποτελεῖ θεμελιώδη συνθήκην τῆς παγκοσμίου ζωῆς. Ἄν τὴν ἀνθρωπότητα ἐτάρασσεν πράγματι σοβαρῶς καὶ σπουδαίως ἡ ἰδέα τῆς καλλιότητος τῶν Ἀρείων, οὐδεμία πλέον θὰ ὑπολείπετο εὐχαρίστησις τῆς ζωῆς. Ἡ βαθεῖα ἡμῶν ἀμεριμνησία ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑποτιθεμένην ζωὴν τῶν ἄλλων πλανητῶν, ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ἐνστίκτου τῆς συντηρήσεως τῆς Γῆς μας.

I. N. Γ.

ΕΥΤΥΧΗΣ ΘΝΗΤΗ.

Τὰ φῶτα ὠχρίασάν· οἱ ξένοι πρὸ μικροῦ ἐγκατέλιπον τὴν μυροβόλον αἰθουσαν, ἀπαστράπτουσαν ἐκ τοῦ πλούτου. Ἀλησμόνητος ἐσπερίς. Πόσων ὕπνους θὰ ἐπεσκέπτοντο ὡς τρομακτικοὶ ἐφιάλται ἢ ὡς παρήγοροι ἄγγελαι, τὰ διάφορα τῆς χορευτικῆς ἐσπερίδος ἐπεισόδια!

Πόσαι σύζυγοι ἐποτίσθησαν δηλητηρίον! πόσοι σύζυγοι ἄψινθον! πόσαι κόραι ἐμεθύσθησαν ἀπὸ χαριτολογίας καὶ ἐνόμισαν ὅτι βλέπουν μίαν πτυχὴν τοῦ σκοτεινοῦ τοῦ μέλλοντος πέπλου σαλευμένῃν καὶ διχνοίγουσαν ὀρίζοντας εὐτυχίας!

Αἱ χορευτικαὶ ἐσπερίδες, ὅπου ἡ καλλονὴ βασιλεύει τὴν ἀληθὴ καὶ θριαμβευτικὴν αὐτῆς βασιλείαν, αἱ δίδουσαι θέμα εἰς τοὺς ἀργοὺς κενολόγους πλούσιον, πόσα κρύπτουσι σκοτεινὰ μυστήρια ὑπὸ τὸ ἀστραπιβόλον περικάλυμμά των!

Ἡ οἰκοδέσποινα, γυνὴ νέα καὶ ὠραία, κρατεῖ μεταξὺ τῶν χειροκτιφοῶν δακτύλων τὴς τηλεγράφημα καὶ τὸ βλέπει μὲ βλέμμα σκοτεινόν, ἀπηλπισμένον.

Αὐτὴ λυπημένη! ὅλοι τὴν ἐμακάρισαν· ἦτο ἡ οἰκοδέσποινα τοῦ οἴκου τούτου καὶ εἰς ἐν νεῦμά της προσέτρεξεν ἄθρόα ὅλη ἡ περιλαμπής τοῦ Πέρα κοινωνία. Τὰ βλάντιζ τῶν συζύγων ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ραπτριῶν καὶ τῶν κοσμηματοπολῶν καὶ τὸ χρῆμα ἐκυκλοφόρησεν ἄφθονον. Αἱ ἐργατικαὶ χεῖρες ἐτέθησαν εἰς κίνησιν.

Εἰς ἐν νεῦμα της—«ὡς ἄλλος Ζεὺς»—ἡ περικαλλὴς αὕτη Δέσποινα, συνεχίνησε καὶ ἐκλόνησε τὸ Πέρα ὀλόκληρον.

Ὁ σύζυγός της, ὁ ὠραιότερος ἀνὴρ τῆς ἐσπερίδος, βηματίζει ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἡμι-κλείων τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς νὰ ἐπύθει νὰ συγγρατῆσιν διὰ τῶν μακρῶν βλεφαρίδων του, φεύγουσαν ἀνάμνησιν.

Οὐδὲ προσέχων εἰς τὴν σύζυγόν του, ἡ ὁποία ἔρμαιον ἐσχάτης ἀπελπισίας, τὸν προσβλέπει μὲ πικρίαν.

Ὁ ἀδελφός του, νέος φαιδρός καὶ ἀμέριμνος, ἄνθρωπος τοῦ παρόντος, ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ ὁ ἀδελφός του, ψιθυρίζων μεταξὺ τῶν ὀδόντων μέλος τι καὶ εὐρίσκων τὴν σιγὴν παρατεινόμενην, λέγει :

— Ἀπόψε, ἡ ἀνεγνωρισμένη βασίλισσα εἶνε ἡ κ. Βέρβη, ἀλλ' ἐγὼ προτιμῶ ἐκείνην τὴν ξανθοῦλαν τὴν δροσεράν, χωρὶς νὰ κρίνω ὅτι ἡ χάρις καὶ ἡ καλλονὴ τῆς ἀγαπητῆς νύμφης μου πολὺ παρετηρήθησαν, ὅπως πάντοτε.

Ἡ οἰκοδέσποινα ὕψωσε τοὺς ὦμους τῆς μὲ ἀδιαφορίαν, ὁ οἰκοδεσπότης ἔρριψεν ἐν βλέμμα ὑπερήφανον ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ ἐβημάτισε ταχύτερον.

Ὁ νέος ἐξηκολούθησε τὴν εὐθυμον φλυαρίαν του, ἡ ὁποία δὲν ἐθέλειε τοὺς δύο ἀκροατάς του, ὅπως δὲν ἐθέλειε τὴν ἀπέραντον αἴθουσαν τὸ πῦρ τῆς ἐστίας.

Εἶπεν ὀλίγα ἀκόμη καὶ ἀπεσύρθη.

Οἱ δύο σύζυγοι ἔμειναν μόνοι.

Τότε ὁ σύζυγος ἐφάνη στενοχωρούμενος καὶ ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ κωφεύων εἰς τοὺς λυγμούς, οἱ ὅποιοι ἐξέσχιζον τὸ στήθος τῆς συζύγου του.

Ἐκείνη ἠγέρθη· τὸ τηλεγράφημα ὥλισθήσεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Ἐπλησίασε τὸν σύζυγόν της τρέμουσα καὶ ἤγγισε τὴν χεῖρά του.

— Θέλεις τίποτε, ἀγαπητή μου; εἶπεν ἐκεῖνος, διὰ λόγου παγερᾶς ἀδιαφορίας.

— Ἐρρίκε, ἔχω νὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν.

— Λέγε. . . .

— Μοῦ χρεωστεῖς ἀπόψε πολλὰ. . . Ὑπὸ τὰς διαφόρους ἐνδυμασίας τοῦ χοροῦ, τὰς ὁποίας μετέλλαξα, ἔκρυψα τὴν λύπην, ἡ ὁποία μὲ κατέτρωγε. Ἡ δυστυχισμένη ἡ ἀδελφίτσα μου! πῶς ἠγάπα τὸν σύζυγόν της! πῶς τὸν ἠγάπα!! . . .

Ἠρχισε νὰ κλαίῃ. . . .

Ὁ σύζυγος ἤρχισε νὰ δεικνύῃ τὴν ἀνιπομονησίαν του.

— Ἐκείνη πρὸ ἐνὸς πτώματος συζύγου, τὸν ὅποιον ἐλάτρευε καὶ ὁ ὅποιος τὴν ὑπερήγάπα! . . . Καὶ ἐγώ. . . ἐγώ. . . ὑποδεχομένη χορευτρίαν καὶ χορευτὰς μειδιῶσα.

Ποία εἶνε ἡ δυστυχιστέρα! Ὑπέφερεν ἐκείνη πρὸ ἐνὸς πτώματος τὰ μαρτύρια, τὰ ἀνήκουστα βασανιστήρια τῆς ζηλοτυπίας; Ἐγώ, Ἐρρίκε, πονῶ ὑποφέρω. . . τὸ ἔβλεπα ὀλοφάνερα· τὴν ἀγαπᾶς αὐτὴν τὴν γυναῖκα. . . τὴν ἀγαπᾶς τόσῳ πολὺ. . . ὥστε δὲν εὐρίσκεις, ἐκ τῆς μέθης τοῦ ἔρωτος, ὁ ὅποιος σὲ παρασύρει, τὴν δύναμιν νὰ κρίνῃς τὰς ἐντυπώσεις σου. Τὴν ἀγαπᾶς, ὅπως μὲ ἠγάπας. Τὸ ἔβλεπα. Τὰ θυμιάματα, τὰ ὅποια ἐκαίοντο διὰ τὴν καλλονὴν της, ἰδικὴν σου φιλοτιμίαν ἐκολάκευον. Ὁ σύζυγός της δὲν ἔβλεπε τίποτε· ἦτο τόσῳ εὐτυχὴς πλησίον τῆς ἰδικῆς του φίλης· ἀλλὰ τὸ ἰδικόν μου βλέμμα, σὲ παρεκχολούθει ἐπίμονον, πιστόν, ἀγρυπνόν. Τὴν ζηλεύεις, ὅπως σὲ ζηλεύω ὑποφέρεις καὶ σὺ τὰ ἰδικά μου μαρτύρια. . . Δὲν ἔχεις ἄδικον νὰ τὴν ζηλεύῃς. . . .

Ὁ Ἐρρίκος ἐπιστοχώρησεν ὀλίγα βήματα καὶ σκυθρωπός, ἐψιθύρισε μὲ χαλεπὴν ὑποτρέμοντα.

— Αὐτὸ εἶχες νὰ μοῦ πῇς;

— Ὅχι, εἶπεν ἐκείνη ριπτομένη ἐπὶ ἑδρας καὶ κλαίουσα.

— Λοιπόν;

— Θέλω νὰ μ' ἐπιτρέψῃς νὰ ὑπάγω πλησίον τῆς ἀδελφῆς μου. . . .

— Πήγαινε. . . .

— Νὰ κλαύσωμεν ἡ μία διὰ τὸν νεκρὸν σύζυγόν της καὶ ἡ ἄλλη διὰ τὸν ζῶντα· Θέλω νὰ καταλάβω ποία ὑποφέρει περισσύτερον.

— Αὐρίον ἀναχωρεῖς, ἂν θέλῃς, εἶπε, καὶ ἀπεσύρθη χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῇ.

Ἐκείνη ἐκλαυσε πικρῶς.

* *

Αἱ ἐφημερίδες ὠμίλησαν διὰ τὸν χορὸν τὸν μυθώδη ἐνθουσιωδῶς καὶ αἱ ἀναγνώσται ἐμάκαρσαν τὴν **εὐτυχῇ θνητὴν**, ἡ ὅποια τὸν διωργάνωσε. Ὁ ἀφῆρη ἐποχὴν διὰ τὴν πρωτεύουσάν μας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΡΔΙΑ ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ **ARDEL** (Συνέχ. σελ. 122 κ. έ.)

— Ἐδιαβάσετε αὐτὸ τὸ ἄρθρον; . . . Ἡ ἀστυνομία καταδιώκει ἐκείνους ποὺ γράφουν βιβλία ἀνήθικα, καὶ ἀφῆνει ἀνενοχλήτους εἰς τὸ ἔργον των ἐκείνους ποὺ ἀγωνίζονται νὰ ἐκριώσουν ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν συμπολιτῶν των κἄθε πίστιν, κἄθε ἐλπίδα, κἄθε πλῆγμα τῆς φαντασίας. Μ' αὐτὸ εἶναι ἀνόητον . . . τί λέγω; κακούργημα· ναι, κακούργημα· αἱ ταιούτοι συγγραφεῖς ἀξίζουν νὰ κρεμασθοῦν!

Ἐγνώριζα τὸ ἄρθρον περὶ τοῦ ἐποίου ἐπρόκειτο· εἶναι λεπτόν, πικρόν, καὶ ἀπατηλὸν μὲ τὴν ὁξεῖαν ἀλλὰ καὶ φειδωλὴν τοῦ εἰρωνίαν, καὶ πραγματικῶς παρουσιάζει μὲ τὸν δακτικώτερον τρόπον τὸ μάταιον καὶ κοῦφον παντός ὅ,τι εἶναι ἀνθρώπινον. Ἀλλὰ μπορῶ νὰ καταδικάσω τὰ γραφόμενά του; δὲν ἔγραψα κ' ἐγὼ ὅμοια κ' ἀπαράλλακτα, ἂν καὶ ὑπ' ἄλλην μορφήν, καὶ μὲ τὸ ἴδιον συμπέρασμα, τὴν τελείαν διλ. ἀπελπισίαν;

— Σὰς βεβαιῶν λαμπρὸν ἐπάγγελμα τὸ δικό σας, τῶν ψυχολόγων, εἶναι τὸ συμπέρασμα τῆς Κας de Grouville, μὲ τὸ αὐτὸ πάντοτε παρωργισμένον ὕφος. Καὶ πετᾷ μακρὰν τῆς ἀδιαφόρου τὸ περιδικὸν ποὺ ἐδιάβαζε· ἔπειτα, ἐνῶ μὲ κοίταζε μὲ κακωμένα μάτια μοῦ λέγει:

— Ξέρετε πῶς εἶσθε φοβερὰ ἔνοχος αὐτὴν τὴν στιγμὴν, σεις, ὁ Ροβέρτος Νωρῆς; εἶσθε ἀπλοῦσματα ὑπεύθυνος διὰ τὸ ναυάγιον τῶν ἄρραβῶνων τοῦ Ἑρρίκου Διγπᾶν μὲ τὴ μικρὴ μου Λίλιαν.

Πρὸς τί ἐκείνη ἡ ἐσωτερικὴ ἀνατριχίλα ἡ ὅποια μοῦ ἐπέρασεν ὅλο τὸ σῶμα ἔξαφνα, ἐνῶ ἡρώτων μεγαλοφώνως:

— Ποία παράδοξος μομφή! Μοῦ ἐπιτρέπετε, προσφιλὴς κυρία, νὰ σᾶς ἐρωτήσω, πῶς αὐτό;

— Πῶς; κ' ἐρωτᾷτε πῶς κατωρθώσετε νὰ ἐπιτύχετε ἓνα τόσο ἐντυχὲς ἀποτέλεσμα;